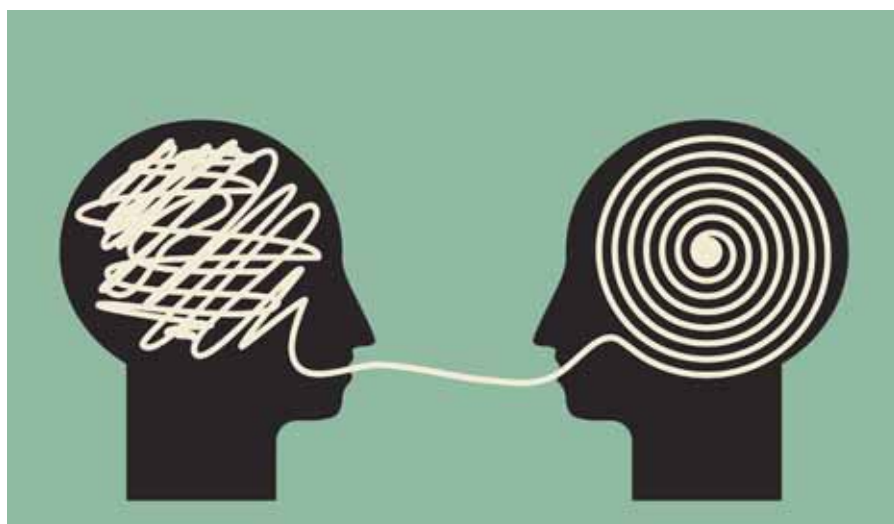

Over recht en regels in de verzekeringsbranche.

POLISVOORWAARDEN EN DE ZORGPLICHT VAN DE ADVISEUR

EEN RECENTE UITSPRAAK VAN DE RECHTBANK AMSTERDAM (ECLI:NL:RBAMS:2015:4756) OVER EEN OVERLIJDENSRISICOVERZEKERING LAAT HET BELANG ZIEN VAN DUIDELIJKE POLISVOORWAARDEN. DAARNAAST LEERT DE UITSPRAAK DAT DE ZORGPLICHT VAN DE VERZEKERINGSADVISEUR ZIJN GRENZEN KENT ALS DE KLANT ONJUISTE INFORMATIE VERSTREKT.

● DE CASUS

● Een tandarts en zijn vrouw willen in 2009 een overlijdensrisicoverzekering afsluiten. De tussenpersoon stelt voor om een Persoonlijk Financieel Plan (pfp) op te stellen. Via zo'n pfp kan worden vastgesteld wat het netto besteedbaar inkomen is. Aan de hand daarvan kan beoordeeld worden hoe hoog de verzekerde som en hoe lang de looptijd van de overlijdensrisicoverzekering moeten zijn. De accountant van het echtpaar levert de benodigde cijfers aan bij de tussenpersoon en aan de hand van die informatie wordt het pfp opgesteld. Op basis van het pfp bemiddelt de tussenpersoon bij het tot stand komen van twee verzekeringen: een polis met een verzekerd kapitaal van € 100.000 en een premie van ruim € 49 per maand en een verzekering met een verzekerd bedrag van € 200.000 en vervolgens dalend op iedere polisverjaardag volgens een bij de polis behorend schema. De premie voor die verzekering bedraagt ruim € 63 per maand. Enkele jaren later, in 2013, is de tandarts ernstig ziek geworden. Om die reden bekijkt hij

nogmaals of een uitkering uit zijn overlijdensrisicoverzekering toereikend zal zijn om zijn nabestaanden in hun levensonderhoud te kunnen voorzien. Volgens de tandarts zal de tweede verzekering in geval van overlijden € 200.000 uitkeren en vervolgens ieder jaar het bedrag dat vermeld staat in de polisbijlage. De tandarts verkeert in de veronderstelling dat die verzekering in totaal € 1.700.000 zal uitkeren. In de discussie die daarop volgt met zowel de verzekeraar als de tussenpersoon wordt de tandarts erop gewezen dat zijn lezing van de polis niet juist is. Volgens de verzekeraar blijkt uit het polisblad duidelijk dat sprake is van een eenmalige uitkering waarvan de hoogte ieder jaar lager wordt. De tandarts en zijn echtgenote vragen de rechtbank een oordeel te vellen over de tekst van de polis.

DUIDELIJKE VOORWAARDEN

De rechtbank wijst de vordering af. Volgens de rechtbank is de tekst op het polisblad voldoende duidelijk en begrijpelijk. Om dat vast te stellen, neemt de rechtbank diverse factoren in ogenschouw onder verwijzing naar vaste jurisprudentie (ECLI:NL:HR:2008:BC2793). De rechtbank stelt vast dat er tussen de premie van verzekering 1 en verzekering 2 geen groot verschil zit. Het had dan ook voor de tandarts en zijn echtgenote duidelijk moeten zijn dat uit dat kleine premiever-

EEN TUSSENPERSOON MAG AFGAAN OP DE JUISTHEID VAN DE MEDEDELINGEN VAN ZIJN KLANT

schil geen 17 keer hogere uitkering zou volgen. Er werd bovendien in 2009 door geen enkele verzekeraar een verzekering aangeboden die tegen eenzelfde premie wél de door de tandarts voorgestane dekking bood. Ook acht de rechtbank relevant dat de tandarts en zijn echtgenote bij de aanvraag van de verzekeringen werden bijgestaan door een deskundige tussenpersoon.

ZORGPLICHT NIET GESCHONDEN

Die deskundige tussenpersoon is door de tandarts en diens echtgenote ook aansprakelijk gesteld. Volgens hen is de tussenpersoon tekortgeschoten in diens zorgplicht. Het pfp is uitgegaan van een inkomen van de vrouw en van een gereserveerd pensioen in de pensioenvennootschap van de tandarts. Het probleem is alleen dat het inkomen van de vrouw fictief was en dat de pensioenvennootschap onvoldoende vermogen bezit om überhaupt pensioen uit te keren. Volgens de tandarts en zijn echtgenote hebben zij in het adviestraject aan de tussenpersoon verteld dat de vrouw geen toegang had tot de tandartspraktijk. Hieruit had de tussenpersoon moeten afleiden dat de vrouw niet daadwerkelijk een inkomen genoot en dat dit inkomen dus zou wegvallen na het overlijden van de tandarts. Ook wordt de tussenpersoon verweten dat de jaarrekeningen van de pensioenvennootschap niet zijn opgevraagd en door hem niet zijn onderzocht. Als hij dat wel had gedaan, dan zou meteen duidelijk zijn geworden dat er in die vennootschap geen vermogen zat om een pensioen uit te keren. De rechtbank gaat niet mee in de stellingen van het echtpaar. Het uitgangspunt is dat een tussenpersoon mag afgaan op de juistheid van een mededeling van zijn klant.

Volgens vaste jurisprudentie (ECLI:NL:HR:2012:BV6693) hoeft een tussenpersoon in beginsel niet te controleren of de mededelingen van zijn klant juist zijn. Bijzondere omstandigheden die dit anders zouden kunnen maken, spelen er in deze zaak niet. Volgens de rechtbank hadden de tandarts en zijn vrouw zelf de verantwoordelijkheid om de tussenpersoon er duidelijk op te wijzen dat het inkomen van de vrouw fictief was. Het echtpaar had het pfp ook zelf op juistheid moeten controleren. De rechtbank hecht ook belang aan het feit dat de gegevens door de accountant van de tandarts zijn aangeleverd. Als dat het geval is, hoeft een tussenpersoon aan de juistheid van die gegevens niet te twijfelen. De vermogenspositie van de pensioenvennootschap hoefde door de tussenpersoon dus niet onderzocht te worden.

GEEN AANGESCHOTEN WILD

Uit deze uitspraak zijn ten minste twee conclusies te trekken. In de eerste plaats wordt het belang van duidelijke en begrijpelijke polis-

voorwaarden aangetoond. Als de voorwaarden immers in duidelijke en begrijpelijke bewoordingen zijn opgesteld (en bijvoorbeeld zijn voorzien van een heldere toelichting), dan loopt een aanbieder niet het risico dat de betekenis van een polisvoorwaarden in haar nadeel wordt uitgelegd.

In de tweede plaats wordt bevestigd dat een tussenpersoon niet onder alle omstandigheden aangeschoten wild is. Ook een tussenpersoon geniet in zijn relatie met de klant een zekere mate van bescherming. Als de accountant (of een andere professionele partij) gegevens aanlevert, dan mag hij op de juistheid daarvan vertrouwen. Wél is het aan te raden om opmerkzaam te blijven. Als de klant mededelingen doet die haaks staan op de aangeleverde stukken, dan moet er een alarmbel gaan rinkelen en moet de tussenpersoon bij de klant (of diens accountant) doorvragen.■

DE CONTRA PROREFERENTEM-REGEL

Bij een verschil van inzicht tussen een verzekeraar en een verzekerde over de inhoud van een polisvoorwaarde, toetst de rechter eerst of de tekst van het polisbeding duidelijk is (dus niet voor meer dan een uitleg vatbaar) en of het polisbeding begrijpelijk is. Die toets geschiedt niet alleen taalkundig (er staat wat er staat) maar ook de omstandigheden van het geval moeten in dat oordeel worden betrokken. Wat staat er bijvoorbeeld in de overige polisvoorwaarden of op het polisblad en wat zegt de toelichting (indien aanwezig) op de polisvoorwaarden? Als de rechter vaststelt dat er getwijfeld kan worden over de betekenis van een polisbeding en de verzekerde is een consument, dan zal de voor die verzekerde gunstigste interpretatie van het beding moeten gelden. Deze regel staat bekend als de 'contra proferentem-regel' (artikel 6:238 lid 2 BW).